

ebben a legelső égett rétegben az urnamezős kultúra idejére keltezhető edénytöredékek kerültek elő. Érdekes módon az öszzetört állapotú, de egymáshoz tartozó töredékeket mintha egymásra rakták volna. A felső kevert rétegekben két bronzszámból sodort karperecet is találtunk.

VII. (Temesvári) utca (KÖH 72503): A Vajda- és a VIII. utca kereszteződésének közelében egy középkori kemencét bolygattak meg. A kemence betöltésében a palást felső részének bezuhant darabjain kívül csak egyetlen korongolt középkori, bekarcolt vonalakkal díszített fazékhoz tartozó peremtöredék volt. Maga a kemence a járda szintjétől alig 60 cm-re volt. A kemence palástja pedig közvetlenül a gyepréteg alá, a mai felszíntől számított mintegy 15 cm-ig nyúlt fel. A kemence palástján viszonylag vékony, csak 2–3 cm vastag, s az alján is csak 3 cm vastag átégett agyagréteg volt.

Szőlőhegy, Sarok -dűlő I. (72519): A Mező Imre utcában a kivitelezéssel párhuzamosan összesen 200 m hosszú, 1 m szélességű felületet vizsgáltunk át. A felszínen már szórványosan kerültek elő őskori cserepek, de a feltárás során csak kettő régészeti korú objektumot érintett a gerincevezeték nyomvonala. A beásásokban néhány égett paticsdarab és rendkívül kevés, jellegtelen őskori kerámia volt.

Tüskepuszta, Vörössugár út (KÖH 22987): A 6., 18., 33., 35., 43. illetve az 50. sz. házak előtti földmunkák során a tüskei apátság mellett lévő középkori településhez tartozó kemencéket és gödröket figyeltünk meg.

SZABÓ GÉZA

68. Dombrád, Nétola, homokbánya (KÖH 81953)

(Szabolcs-Szatmár-Bereg megye) LT?

A kisvárdai Rétközi Múzeumot 2010 őszén felkereste egy dombrádi lakos, aki a település határában homokhordás közben cserepeket talált. Ezért 2011. január 13-án helyszíni szemlét tartottunk Dombrád határában. A helyszínen a megtaláló megmutatta a cserepeket, s a múzeumnak ajándékozta azokat. A cserepeket összeragasztva egy kézzel formált, vöröses színű, két széles és díszített szalagfüllel ellátott, vízszintesen kihajló peremű, nagy méretű, közel $\frac{3}{4}$ részt ép tárolóedényt sikerült restaurálni. Az egyik szalagfül tetején egy ovális, plasztikus emberfej helyezkedett el. A kora kérdéses, valószínűleg kelta(?). A lelőhely egy része illegális – mára jórészt felhagyott – homokbánya. Itt kerültek elő a cserepek. A dombhát egyéb részein találtunk néhány jellegtelen kézzel formált edénytöredéket.

JAKAB ATTILA

69. Drégelypalánk, Belterület (Nógrád megye) Pa, U, B, Á, Kk, Ku, Tö

A község belterületén zajló csatornázási munkálatokkal összefüggésben több helyen régészeti megfigyelésre és megelőző feltárássra került sor. Ezek eredményeképpen több korszak emlékeit dokumentáltunk. Nagyobb kiterjedésű megelőző feltárássokra került sor a *Szentháromság-szobornál, a Szondi kiállítóhely udvarán (KÖH 78663, Drégelypalánk-Palánkvár)*, a

Templomkertben (KÖH 78665, Kora újkori temető), ill. a *Fő és a Petőfi utcák találkozásánál (KÖH 78667, Kora újkori temető)*.

Felső paleolitikum: A Szondi kiállítóhely udvarán nyitott szelvényünkben a középkori, kora újkori gödrök és a palánk alapozási árkának betöltésében több pattintott kőszköz-töredéket (tompított hátú penge, pengevakaró, ívelt élű egyszerű kaparó) és gyártási hulladékot találtunk másodlagos helyzetben, jelezve, hogy ezen Ipoly-terasz is lakott volt a jégkorszak végén.

Újkőkor és bronzkor: A Szentháromság-szobor és a Fő utca találkozásánál bronzkori gödröt tártunk fel. A szobortól a r. k. templom felé vezető út mentén nyitott szelvényekben őskori kultúrrétegeket értünk el, amelyekből kisszámú újkőkori edénytöredék került elő. További újkőkori cserepeket találtunk a Fő utca 9. sz. előtti területen, sárgásbarna agyagból, objektumhoz nem köthetően.

Árpád-kor és késő középkor: Az előkerült Árpád-kori jelenségek a falu legmagasabb pontja körül koncentráálódtak. Egy jó megtartású ház került elő a Fő utca 10–12. sz. ház előtt, az útburkolat alatt, ennek kövel körberakott kemencéje volt. Számos másodlagos helyzetű Árpád-kori edénytöredék fordult elő a Szondi kiállítóhely területén lévő szelvényekben. Nagyobb mennyiségű csigavonalas és fogaskerékmintás díszítésű kerámiát gyűjtöttünk a Fő és a Petőfi utcák találkozásánál és a Kálváriánál.

A mai r. k. templom körüli, parkos, beépítetlen területen az előzetes várákosítások szerint középkori templomra és temetőre számítottunk. Az itt nyitott 3 szelvényben azonban csak egy falusias település nyomai kerültek elő. A legkorábbi leletek a késő Árpád-kor idejére tehetőek. Ebből az időszakból egy nagyobb tárolóverem és rosszabb megtartású ház maradványai említhetők meg. Felettük helyezkedtek el a késő középkori objektumok. Ezek leginkább gödrök voltak, ill. egy földfelszíni épület nagyon töredékes megtartású padlója. Az utóbbi mindössze 20–25 cm-rel volt a mai felszín alatt. Semmilyen kora újkori lelet nem került elő a területen.

Intenzív 15–16. századi településnyomokat figyeltünk meg a Szondi kiállítóhely udvarán. Itt a kora újkori erődítés árka egyértelműen bolygatott egy korábbi objektumot. Az utóbbi betöltésében szokatlanul sok kerámiatöredék került elő, vastaggyakkal, vassalakkal és viszonylag kevés állatcsonttal. A nagy méretű objektum minden bizonnyal eredetileg egy pince lehetett, amelyet ipari hulladékkal töltöttek fel.

Kora újkor: A Fő utca teljes hosszát érintő csatornafektetésnek köszönhetően első alkalommal sikerült hitelesen megfigyelni és régészetileg is azonosítani Drégelypalánk írott forrásokból is ismert török palánkvárát. Az 1570-es évekre felépült várnak legalább hármas erődítési öve lehetett. A legkülső védelmi vonalhoz egy kőépítmény köthető, melynek maradványai az útburkolat alatt kerültek elő, a Fő u. 78. sz. ház előtt. Ez lehetett a vár kaputornya. A következő erődítés nyomai a Szentháromság-szobortól D-re kerültek elő. Itt egy hagyományosabb palánkfal maradványait figyeltük meg, melyhez kettős árok is tartozott. A belső vár erődítésére – szintén palánk – a Szondi kiállítóhely udvarán bukkantunk. Itt egy sövényfonatú palánkfalat és egy nagy méretű árkot dokumentálhattunk.

A vár életére utaló gazdasági objektumok és épületnyomok elsősorban a két belső védelmi vonal közé eső területen kerültek elő, a Fő utca 37. és 12. sz. között. A belső palánkvonalon belül kutatások nem folytak. A kora újkori objektumok többsége nagy méretű gödör volt, de a Szentháromság-szobor közelében egy cölöpös szerkezetű, paticsfalú ház nyomai is előkerültek. Felszíni leletgyűjtés során kora újkori kályhacsempe- és fazéktöredékeket találtunk a Templomkert D-i harmadában, leginkább a Szondi kiállítóhelyet É-ről határoló veteményes területén.

Úgy tűnik, hogy a mai templom környéke a kora újkorban nem volt beépítve, s ez az üres sáv választotta el a palánkvárat a kora újkori temetőtől. Az 1600 körülre keltezhető temető kb. 20 sírja pusztult el a csatornaárok ásásakor a Petőfi és a Fő utca találkozásánál, de még a Fő utca burkolata alatt. A temető legnyugatabbi sírjai a Kálváriától (Templomkert K-i széle) indultak és kb. 120–150 m hosszan folytatódtak K-i irányban. Az építkezések nagy valószínűséggel a temető D-i harmadát bolygatták, épületnyomok nem kerültek elő. Ha volt is templom – az írott adatok szerint kellett lenni – az vagy az előkerült síroktól É-abra helyezkedett el, vagy ez a temető már nem a templom körül létesült. A temetkezések viszonylag gazdagok voltak. A feltárt síroknál pártát, féldrágaköves hajtűket, ruha-kapcsokat stb. figyeltünk meg.

Munkatársak: Vargha Mária, Szalai Emese, Nagy László Attila, Nagy Szabolcs Balázs, Bognár Katalin Boglárka, Herbst Anna, Király Attila, Kovács Bianka, Náday Zsófia régészhallgatók (ELTE BTK).

MORDOVIN MAXIM – ZANDLER KRISZTIÁN

70. Drégelypalánk határa (Nógrád megye) Pa

Babat-pusztá 1. (KÖH 80645): Az 1950-es évek óta ismert lelőhely Hont és Drégelypalánk között, a két település közti K–Ny-i irányú 2-es sz. műút D-i oldalán, az É–D-i irányú Csitári-patak völgyének K-i oldalán húzódó dombosor egyik tagján, a Hont-Csitár lelőhelytől 1 km-re D-re, tovább a földúton található.

2011 júniusában Hont és Drégelypalánk községek szennyvízberuházásához kapcsolódóan végeztünk gyűjtést a felső őskőkori lelőhelyen, mely már évek óta nincs művelés alatt. A rajta keresztül húzódó löszös földútból még mindig mosódnak ki pattintott kőeszközök és gyártási hulladékok. A 10 db, zömében hidrokvarcit leletből érdemes említeni egy mindkét élén retusált pengét.

Topóka-dűlő (KÖH 80651): A lelőhely Drégelypalánk Ny-i szélén, attól közvetlenül D-re, az Ipolyt K–Ny-i irányban kísérő terasz D-i lejtőjén, a 2-es sz. műúttól 800 m-re D-re található szántón, az egykori Szondi-kápolnához vezető fákkal övezett É–D-i irányú földút K-i oldalán található, a dombgerinc D-i lejtőjén, a kápolna alatt. A lelőhely relatív magassága a völgytalphoz képest 80 m. 2011 májusában Hont és Drégelypalánk községek szennyvízberuházásához kapcsolódóan terepbejárás során találtuk a felső őskőkori, gravetti kultúrába tartozó lelőhelyet, melynek D-i része művelés (napraforgó) alatt állt. Viszonylag sok, fehér patinával borított pattintott követ

gyűjtöttünk. A leletek közül érdemes kiemelni egy radiolaritból készült tompított hátú pengét és egy hidrokvarcit pengevarakót.

Munkatársak: Király, Attila, Szalai Emese és Mordovin Maxim.

ZANDLER KRISZTIÁN

71. Dunaalmás, Almásfüzitő – Dunaalmás vasútvonal (KÖH 45176) (Komárom-Esztergom megye) Ő

A lelőhely a községtől Ny-ra található, a Komárom–Esztergom vasútvonal mellett, az Almásfüzitő és Dunaalmás közötti műútól É-ra, további része átnyúlik az úttól D-re eső területekre is. Az Almásfüzitő és Süttő vasútállomások között végzett optikai kábelfektetés érintette a lelőhelyet, ahol a Komárom-Esztergom Megyei Önkormányzat Múzeumainak Igazgatósága a kivitelezéssel egy időben végezte el a nyomvonalban előkerült objektum feltárását.

A vezetékárok ásása során egy ÉNy–DK-i irányú árkot bontottunk ki, amely 20–30 cm-rel mélyedt a bolygatatlan sárga színű homokos altalajba. Benne csak néhány, közelebbről meghatározhatatlan őskori edénytöredék volt, illetve néhány állatcsont. A közeli hányórészeken további szórványos edénytöredékeket találtunk, más objektumot azonban nem. A leletanyag a tatai Kuny Domokos Megyei Múzeumba került.

LÁSZLÓ JÁNOS

72. Dunaföldvár, Duna-part (Tolna megye) Kk, Kú

2011. szeptember 19-én bejelentés érkezett, mely szerint helyi lakos a Duna alacsony vízállásánál két hajóroncs előbukkanására hívta fel a Wosinsky Mór Múzeum figyelmét. Szeptember 20-án reggel a helyszínen átadta azt a bordadarabot, melyet elvitt, nehogy ellopja valaki. A Zöld-zátónynál található roncsot állítása szerint évekkel ezelőtt jelentette a múzeumnak, akik ki is szálltak a helyszínre. Mint újkori vízimalom került a múzeum figyelmébe a roncs.

Mindkét lelőhelyet megvizsgáltuk, rajtuk kívül egy cölöp-építményt is dokumentáltunk. A két hajóból famaradványokat vettünk dendrokronológiai keltezéshez.

A terület kéziratos térképei¹⁶ alapján megállapítható, hogy a Kendergyári-lejáró (Felső Rév) valószínűleg folyamatosan fontos szerepet töltött be a hajózásban, illetve a malmok művelésében. A mélyút és a Zöld-zátóny hajózásban betöltött szerepét feltételezni lehet. A sziget alatti szakasz a jó megközelíthetősége miatt alkalmas kikötőhely lehetett. Meglepő módon egyik térkép sem ábrázol kimondottan kikötőt Dunaföldvár területén. A zátóny hajózási akadályként egyrészt hajótörések helyszíne, másrészt sodródó roncsok gyűjtőhelye.

Kendergyári lejáró (KÖH 78261): Az egykori kendergyári D-i oldalán egy dűlőt vezet a Duna partjára. Az út végében

16 A Kalocsai főegyházmegyei levéltár Duna-térképe, 1763; Helytartótanács térképtára, 1775, 1798, 1820; Duna-térkép 1806, 1817, 1833.